

Přípustnost dovolání

Dovolacím důvodem podle § 241a odst. 3 o.s.ř. lze napadnout výsledek činnosti soudu při hodnocení důkazů, na jehož nesprávnost lze usuzovat – jak vyplývá ze zásady volného hodnocení důkazů – jen ze způsobu, jak k němu soud dospěl. Nelze-li soudu v tomto směru vytknout žádné pochybení, není možné ani polemizovat s jeho skutkovými závěry (např. namítat, že soud měl uvěřit jinému svědkovi, že měl vycházet z jiného důkazu, že některý důkaz není ve skutečnosti pro skutkové zjištění důležitý, že z provedených důkazů vyplývá jiné skutkové zjištění apod.). Znamená to, že hodnocení důkazů, a tedy ani skutkové zjištění jako jeho výsledek, z jiných než z výše uvedených důvodů nelze dovoláním úspěšně napadnout.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 25 Cdo 205/2013, ze dne 22.4.2014)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobkyně Mgr. D. K., zastoupené Mgr. et Mgr. M.Š., advokátem se sídlem v O., proti žalovanému statutárnímu městu H., se sídlem magistrátu v H., o zaplacení 200.000,- Kč s příslušenstvím, vedené u Okresního soudu v Karviné – pobočka v Havířově pod sp. zn. 166 C 198/2009, o dovolání žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. 9. 2012, č. j. 11 Co 485/2012-249, tak, že dovolání proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. 9. 2012, č. j. 11 Co 485/2012-249, pokud jím byl změněn rozsudek soudu prvního stupně ohledně důvodnosti základu žalobního nároku v rozsahu 50 %, se zamítá; jinak se dovolání odmítá.

Z odůvodnění:

Okresní soud v Karviné – pobočka v Havířově rozsudkem ze dne 10. 5. 2012, č. j. 166 C 198/2009-206, rozhodl, že základ žalobního nároku na náhradu škody je důvodný v rozsahu 50 %. Vyšel ze zjištění, že 3. 3. 2009 stekla masa vody z roztátého sněhu z pozemku žalovaného na níže položený pozemek žalobkyně, kde jí podmočila rodinný dům, čímž došlo ke znehodnocení izolace, vzlínání vody do prvního patra pod nepodsklepenou částí domu, zvlhnutí omítek a ve sklepě k poškození dveří, jejich zárubní a tam uloženého stavebního materiálu. Hydrogeologické a odtokové poměry na pozemku žalovaného jsou dány přírodním zvrásněním země bez vlivu člověka, vzhledem k jeho poloze stékala voda na pozemek žalobkyně zcela volně, o čemž žalovaný věděl, ale až v září a říjnu 2010 provedl úpravu obou pozemků, aby dalšímu stékání vody zabránil. Svou pozdní činností tak porušil prevenční povinnost podle ustanovení § 415 obč. zák. a je odpovědný ve smyslu ustanovení § 420 odst. 1 obč. zák., neboť v dané věci byla prokázána škoda i příčinná souvislost mezi ní a protiprávním jednáním žalovaného. Soud nicméně ve smyslu § 441 obč. zák. dospěl k závěru, že škoda byla způsobena i jednáním samotné poškozené, která také věděla o vznikající škodě, přesto neučinila nic, čím by hrozící škodu odvrátila, čímž také porušila zásadu obecné prevence podle § 415 obč. zák. Podíly obou účastníků na vzniku škody jsou tudíž stejné.

Krajský soud v Ostravě k odvolání obou účastníků rozsudkem ze dne 6. 9. 2012, č. j. 11 Co 485/2012-249, rozsudek soudu prvního stupně změnil tak, že žalobu zamítl, a rozhodl o náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů. Vyšel ze znaleckého posudku Ing. Karla Chodury, na jehož základě měl za prokázáno, že mechanismus poškození domu žalobkyně je jednoznačně ovlivněn zcela chybějícími svody atmosférických srážek a nefunkční obvodovou drenáží u tohoto domu. Založení a provedení stavby žalobkyně nezohledňuje přírodní vlivy a riziko nátoku dešťových vod z výše položených pozemků, a to například ve srovnání se sousedními stavbami, kde škody tímto způsobem

nevznikají; nebyla proto prokázána příčinná souvislost mezi vzniklou škodou a porušením právní povinnosti ze strany žalovaného.

Proti rozsudku odvolacího soudu podala žalobkyně dovolání, jehož přípustnost dovozuje z ustanovení § 237 odst. 1 písm. a) o.s.ř. a které zdůvodňuje tím, že řízení je stíženo vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci [§ 241a odst. 2 písm. a) o.s.ř.], a tím, že napadené rozhodnutí vychází ze skutkového zjištění, které nemá podle obsahu spisu v podstatné části oporu v provedeném dokazování (§ 241a odst. 3 o.s.ř.). Namítá, že ve věci nebyly provedeny všechny navržené důkazy, nebyla proto správně zhodnocena drenážní opatření a izolování poškozeného domu, stejně jako skutečnost, že po opatřeních žalovaného už k zaplavování jejího pozemku nedochází. Tvrzení, že žalobkyně od počátku svého vlastnictví neučinila žádná účinná opatření k zabránění stékání vod, ačkoliv tak reálně učinit mohla, také nemá jakoukoli oporu v provedeném dokazování. Dovolatelka trvá na tom, že škodu nezavinila, a navrhuje, aby byl jak rozsudek odvolacího soudu, tak mezitímní rozsudek soudu prvního stupně zrušen a věc byla vrácena k dalšímu řízení.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o.s.ř.) po zjištění, že dovolání bylo podáno včas, osobou oprávněnou – účastnicí řízení (§ 240 odst. 1 o.s.ř.), zastoupenou advokátem (§ 241 odst. 1 a 4 o.s.ř.), dospěl k závěru, že dovolání žalobkyně v rozsahu, jímž napadá měnicí část výroku rozsudku odvolacího soudu ve věci samé, je přípustné podle § 237 odst. 1 písm. a) o.s.ř., avšak není důvodné, ve zbývajícím rozsahu není přípustné. Vzhledem k datu vydání napadeného rozhodnutí Nejvyšší soud postupoval podle dosavadních předpisů (tj. podle občanského soudního řádu ve znění účinném do 31. 12. 2012 – srov. čl. II bod 7 zákona č. [404/2012](#) Sb. – dále též jen „o.s.ř.“).

Podle § 237 odst. 1 o.s.ř. je dovolání přípustné proti rozsudku odvolacího soudu a proti usnesení odvolacího soudu, jimiž bylo změněno rozhodnutí soudu prvního stupně ve věci samé [písm. a)], jimiž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, kterým soud prvního stupně rozhodl ve věci samé jinak než v dřívějším rozsudku (usnesení) proto, že byl vázán právním názorem odvolacího soudu, který dřívější rozhodnutí zrušil [písm. b)], jimiž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, jestliže dovolání není přípustné podle ustanovení písmena b) a dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam [písm. c)].

Vzhledem k tomu, že soud prvního stupně rozhodl, že základ žalobního nároku je důvodný z 50 %, je rozsudek odvolacího soudu rozsudkem měnicím pouze v rozsahu zbývajících 50 % nároku, z jedné poloviny šlo naopak o potvrzení zamítavého rozsudku soudu prvního stupně, takže přípustnost dovolání zde může být dána jen na základě ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o.s.ř. Toto ustanovení bylo nálezem Ústavního soudu ze dne 21. 2. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 29/11, zrušeno uplynutím dne 31. 12. 2012, do té doby však bylo součástí právního řádu, a je tedy pro posouzení přípustnosti dovolání nadále použitelné (srov. nález Ústavního soudu ze dne 6. 3. 2012, sp. zn. IV. ÚS 1572/11).

Podle § 237 odst. 3 o.s.ř. rozhodnutí odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam [odstavec 1 písm. c)] zejména tehdy, řeší-li právní otázku, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo která je soudy rozhodována rozdílně, nebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak; k okolnostem uplatněným dovolacími důvody podle § 241a odst. 2 písm. a) a § 241a odst. 3 se nepřihlíží.

Dovolací soud je vázán vymezením dovolacího důvodu (§ 242 odst. 3 věta první o.s.ř.) a je oprávněn přezkoumat rozhodnutí odvolacího soudu jen z důvodů v dovolání uplatněných.

Namítá-li dovolatelka, že škodu nezavinila, opomíjí, že odvolací soud své rozhodnutí nezaložil na otázce spoluzavinění poškozené ve smyslu ustanovení § 441 obč. zák., tedy na tom, zda sama porušila právní povinnost či nikoli, ale na posouzení otázky příčinné souvislosti mezi vzniklou škodou, jež byla v řízení nespornou, a tvrzeným protiprávním jednáním žalovaného. Převážná část

námitek dovolatelky zpochybňuje skutkové závěry ohledně příčin zaplavování jejího pozemku; namítá-li, že rozhodnutí odvolacího soudu vychází z neúplně i nesprávně zjištěného stavu věci, uplatňuje tak dovolací důvod podle ustanovení § 241a odst. 3 o.s.ř. (rozhodnutí vychází ze skutkového zjištění, které nemá podle obsahu spisu v podstatné části oporu v provedeném dokazování). Jím ovšem nelze přípustnost dovolání podle § 237 odst. 1 písm. c) o.s.ř. ve smyslu § 237 odst. 3 o.s.ř. založit, a Nejvyšší soud proto dovolání v části, kde je napadena potvrzující část rozhodnutí odvolacího soudu, podle ustanovení § 218 písm. c) ve spojení s § 243b odst. 5 větou první o.s.ř. odmítl.

V části, kde je dovolání přípustné podle § 237 odst. 1 písm. a) o.s.ř., je dovolací důvod podle § 241a odst. 3 o.s.ř. uplatnitelný. Za skutkové zjištění, které nemá podle obsahu spisu oporu v provedeném dokazování (§ 241a odst. 3 o.s.ř.), je třeba pokládat výsledek hodnocení důkazů, který neodpovídá postupu vyplývajícímu z ustanovení § 132 o.s.ř., protože soud vzal v úvahu skutečnosti, které z provedených důkazů nebo z přednesů účastníků nevyplývaly ani jinak nevyšly v řízení najevo, protože soud pominul rozhodné skutečnosti, které byly provedenými důkazy prokázány nebo vyšly v řízení najevo, nebo protože v hodnocení důkazů, popř. poznatků, které vyplývaly z přednesů účastníků nebo které vyšly najevo jinak, je z hlediska závažnosti (důležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálně věrohodnosti logický rozpor, nebo jestliže výsledek hodnocení důkazů neodpovídá tomu, co mělo být zjištěno způsobem vyplývajícím z ustanovení § 133 až 135 o.s.ř. Skutkové zjištění nemá podle obsahu spisu oporu v provedeném dokazování v podstatné části tehdy, týká-li se skutečností, které byly významné pro posouzení věci z hlediska hmotného (případně i procesního) práva. Dovolacím důvodem podle § 241a odst. 3 o.s.ř. lze napadnout výsledek činnosti soudu při hodnocení důkazů, na jehož nesprávnost lze usuzovat – jak vyplývá ze zásady volného hodnocení důkazů – jen ze způsobu, jak k němu soud dospěl. Nelze-li soudu v tomto směru vytknout žádné pochybení, není možné ani polemizovat s jeho skutkovými závěry (např. namítat, že soud měl uvěřit jinému svědkovi, že měl vycházet z jiného důkazu, že některý důkaz není ve skutečnosti pro skutkové zjištění důležitý, že z provedených důkazů vyplývá jiné skutkové zjištění apod.). Znamená to, že hodnocení důkazů, a tedy ani skutkové zjištění jako jeho výsledek, z jiných než z výše uvedených důvodů nelze dovoláním úspěšně napadnout (srov. Drápal, L., Bureš, J. a kol. Občanský soudní řád. Komentář. II. díl. Praha: C. H. Beck, 2009, s. 1920, bod V).

Odvolací soud v posuzované věci provedl při jednání kromě jiného i důkaz čtením znaleckého posudku Ing. Karla Chodury, z něž vyplývá, že stékání dešťové vody, kterou není pozemek žalovaného při vyšších srážkách schopen akumulovat, je výsledkem vzájemného umístění pozemků, tedy přírodních sil a dalších okolností, nikoliv důsledkem činnosti člověka. Ani úpravy pozemků, z nichž dešťová voda přirozeným způsobem odtéká, nemohou výrazněji zvýšit jejich akumulační kapacitu. Poškození domu žalobkyně bylo proto podle znalce vyvoláno především chybějícími svody dešťových srážek a nefunkčností obvodové drenáže na jejím pozemku. Odvolací soud v odůvodnění svého rozsudku srozumitelně vysvětlil, na základě jakých úvah dospěl k těmto skutkovým zjištěním, přičemž dovolací soud neshledal, že by pokládal za zjištěné něco, co ve spise není, opomenul něco podstatného, co ve spise je, ani že by v jeho úvahách existovaly logické rozpory. Pouhý odlišný názor dovolatelky na to, jaké skutečnosti lze mít na základě provedených důkazů za prokázané, popřípadě zda provedené důkazy stačí k prokázání relevantních skutečností, není s ohledem na zásadu volného hodnocení důkazů (§ 132 o.s.ř.) způsobilý tento dovolací důvod založit.

Za tohoto skutkového stavu nelze vytkat odvolacímu soudu právní závěr, že žalovaný neporušil žádnou právní povinnost, která by byla ve vztahu příčinné souvislosti se vznikem škody na domě žalobkyně (§ 420 odst. 1 obč. zák. – vzhledem k přechodnému ustanovení § 3028 odst. 3 věta první, resp. § 3079 odst. 1 zákona č. [89/2012](#) Sb., občanský zákoník, účinného od 1. 1. 2014, dále též jen „o. z.“, posuzuje se daný případ podle dosavadních předpisů, tj. podle zákona č. [40/1964](#) Sb., občanský zákoník) a která by vedla ke vzniku jeho odpovědnosti za škodu. Tento závěr ostatně koresponduje i s

obecnou zásadou, že vlastník pozemku není povinen činit opatření proti přírodnímu působení a proti přirozenému stékání dešťové vody na sousední pozemek, jak ji výslovně upravuje od 1. 1. 2014 i ustanovení § 1019 odst. 1 věty druhé o. z.

Z uvedeného vyplývá, že rozsudek odvolacího soudu je z pohledu uplatněných dovolacích důvodů správný. Nejvyšší soud proto dovolání v části, kde je napadena měnící část rozhodnutí odvolacího soudu, podle ustanovení § 243b odst. 2 části věty před středníkem o.s.ř. zamítl.

(zdroj: www.nsoud.cz)

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Oběť trestného činu](#)
- [Dohoda o vině a trestu](#)
- [Zajištění nároku poškozeného](#)
- [Práva obviněného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vydání příkazu k dodání do výkonu trestu](#)
- [Neoprávněná činnost pro cizí moc](#)
- [Kvalifikace skutku](#)
- [Odnětí věci rozhodujícímu soudci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhradní trest](#)
- [Výkon trestu](#)
- [Účinné vyšetřování \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)